

Asia C-325/21**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

25.5.21

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Raad van State (Alankomaat)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

19.5.2021

Valittaja:

K.

Vastapuoli:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pääasian kohde

Valituksen kohteena on pääasiassa Haagin alioikeuden (rechtbank Den Haag, Alankomaat) 17.10.2019 antama päätös, jossa alioikeus on todennut K:n oikeus- ja turvallisuusasioiden valtiosihteerin (Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, jäljempänä staatssecretaris) 24.7.2019 tekemästä päätöksestä olla ottamatta K:n turvapaikanhakijan määräaikaista oleskelulupaa koskevaa hakemusta käsiteltäväksi sen takia, että hänen mukaansa Itävalta oli edelleen vastuussa kyseisen hakemuksen käsittelystä, tekemän valituksen perusteettomaksi ja todennut, että staatssecretaris on perustellusti katsonut Itävallan olevan vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Pyyntö esitetään SEUT 267 artiklan nojalla, ja se koskee kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013

annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180, s. 31) (jäljempänä Dublin-asetus) 27 artiklan 1 kohdan ja 29 artiklan 1 ja 2 kohdan tulkintaa.

Ennakkoratkaisupyyntöön esittänyt tuomioistuin pyytää, että unionin tuomioistuin selventää asetuksen soveltamista tilanteessa, jossa sen jälkeen, kun takaisinotosta on sovittu kahden jäsenvaltion välillä, ulkomaalainen pakenee ennen siirron toteuttamista näiden kahden jäsenvaltion välillä ja jättää seuraavaksi uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen kolmannessa jäsenvaltiossa. Tässä yhteydessä ennakkoratkaisupyyntöön esittänyt tuomioistuin toteaa, että useat jäsenvaltiot soveltavat siirrolle asetetun määräajan laskemiseen niin kutsuttua chain rule -menetelmää ehkäistäkseen Dublin-asetuksen 29 artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdassa tarkoitetun siirrolle asetetun määräajan päättymisen ja kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelyvastuun siirtymisen toiselle jäsenvaltiolle ulkomaalaisen paetessa yhä uudelleen. Kyseinen menetelmä on Dublin Contact Committee¹ kehittämä ja sen mukaan siirrolle asetettu määräaika alkaa juosta uudelleen tapauksissa, joissa ulkomaalainen pakenee ennen siirtoa ja jättää ennen kyseisen määräajan päättymistä uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen kolmannessa jäsenvaltiossa. Chain rule -menetelmällä ei ole (vielä) oikeudellista statusta, mutta valtiot soveltavat sitä käytännössä, minkä takia ennakkoratkaisupyyntöön esittänyt tuomioistuin pohtii, onko Dublin-asetus esteenä tällaisen menetelmän soveltamiselle. Lisäksi ennakkoratkaisupyyntöön esittänyt tuomioistuin esittää unionin tuomioistuimelle kysymyksen siitä, voiko ulkomaalainen vedota kolmannessa jäsenvaltiossa Dublin-asetuksen 29 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun pyynnön esittäneen ja vastaanottavan jäsenvaltion välillä toteutettavalle siirrolle asetetun määräajan päättymiseen.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön johonkin jäsenvaltioon jättämän kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion määrittämisperusteiden ja -menettelyjen vahvistamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 604/2013 (EUVL 2013, L 180) 29 artiklaa tulkittava siten, että 29 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu siirrolle asetettu juokseva määräaika alkaa kulua uudelleen sillä hetkellä, kun ulkomaalainen – sen jälkeen kun hän on estänyt toista jäsenvaltiota toteuttamasta siirtoa pakenemalla – jättää toisessa (käsiteltävässä tapauksessa kolmannessa) jäsenvaltiossa uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen?
2. Jos ensimmäiseen ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava kieltävästi, onko asetuksen (EU) N:o 604/2013 27 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä

¹ Dublin Contact Committee on jäsenvaltioiden nimittämien kansallisten asiantuntijoiden ryhmä, joka neuvoo komissiota sen Dublin-asetuksen ja siihen liittyviin täytäntöönpanosääntöihin perustuvien valtuuksien käytössä.

asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleen kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä sille, että kansainvälisen suojelun hakija vastustaa siirtopäätöstä koskevan oikeussuojakeinon yhteydessä siirtoa menestyksekkäästi sillä perusteella, ettei siirtoa voida toteuttaa, koska määräaika kahden jäsenvaltion (käsiteltävässä tapauksessa Ranska ja Itävalta) aiemmin sopimalle siirrolle on päättynyt, minkä seurauksena määräaika, jonka kuluessa Alankomaat voi toteuttaa siirron, on päättynyt?

Unionin oikeussäännöt, joihin asiassa viitataan

Dublin-asetus, erityisesti johdanto-osan 4, 5, 9, 19 ja 28 perustelukappale ja 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 ja 29 artikla

Niiden perusteiden ja menettelyjen vahvistamisesta, joiden mukaisesti määritetään kolmannen maan kansalaisen johonkin jäsenvaltioon jättämän turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio, annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 343/2003 soveltamista koskevista säännöistä 2.9.2003 annettu komission asetus (EY) N:o 1560/2003, sellaisena kuin se on muutettuna 30.1.2014 annetulla komission täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 118/2014 (jäljempänä täytäntöönpanoasetus), ja erityisesti 9 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin asiassa viitataan

Vuoden 2000 ulkomaalaislain (Vreemdelingenwet 2000) 8, 28 ja 30 §

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Gambiasta peräisin oleva K (jäljempänä ulkomaalainen) on hakenut 6.9.2018 kansainvälistä suojelua Ranskassa. Hän oli jättänyt aiemmin kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Itävallassa, minkä takia Ranska pyysi Itävaltaa ottamaan hänet takaisin. Itävalta hyväksyi takaisinottoopyynnön 4.10.2018. Ulkomaalainen pakeni, eikä siirtoa Ranskan ja Itävallan välillä voitu toteuttaa.
- 2 Tämän jälkeen ulkomaalainen jätti 27.3.2019 Alankomaissa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen. Staatssecretaris on Dublin-asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla katsonut 3.5.2019, että Itävalta on vastuussa kyseisen hakemuksen käsittelystä. Itävalta on kieltäytynyt takaisinottoopyynnöstä 10.5.2019, koska Ranska ei ollut ilmoittanut sille, ettei siirtoa voitu toteuttaa kuuden kuukauden määräajassa. Itävalta katsoi, että vastuu hakemuksen käsittelystä on täten siirtynyt Dublin-asetuksen 29 artiklan 2 kohdan nojalla Ranskalle 4.4.2019.
- 3 Staatssecretaris on pyytänyt 31.5.2019 sekä Itävaltaa että Ranska harkitsemaan takaisinottoopyyntöä uudelleen. Staatssecretaris ilmoitti kirjeessä Itävallan viranomaisille, että Itävalta on vastuussa, koska siirrolle asetettu määräaika Ranskan ja Itävallan välillä on alkanut juosta uudelleen, koska ulkomaalainen on

ennen kyseisen määräajan päättymistä jättänyt uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Alankomaissa.

- 4 Itävalta on hyväksynyt Alankomaiden tekemän takaisinottopyynnön 3.6.2019. Staatssecretaris on 24.7.2019 tehdyllä päätöksellä todennut, ettei ulkomaalaisen jättämää kansainvälistä suojelua koskevaa hakemusta oteta käsiteltäväksi.
- 5 Ulkomaalainen valitti tästä päätöksestä Haagin alioikeudelle, joka antoi valituksenalaisen päätöksen 17.10.2019.

Pääasian asianosaisten keskeiset perustelut

- 6 K on väittänyt alioikeudessa, että Ranska on 4.4.2019 lähtien vastuussa oleva jäsenvaltio, koska Ranska ei ollut ilmoittanut Itävallalle, että siirtoa on lykättävä Dublin-asetuksen 29 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen perusteella. Kun otetaan huomioon, että Alankomaat ei ole toimittanut vastaanotto- tai takaisinottopyyntöä Itävallalle ennen tuota päivämäärää, ei häntä voida siirtää Itävaltaan. Ulkomaalainen katsoo, että Alankomaat on vastuussa olevan jäsenvaltio, koska staatssecretaris ei ole myöskään kyseisen päivämäärän jälkeen ja Dublin-asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa tai 23 artiklan 2 kohdassa säädetyssä määräajassa toimittanut vastaanotto- tai takaisinottopyyntöä Ranskalle.
- 7 Ulkomaalainen perustelee valitusta sillä, että alioikeuden ratkaisu on Dublin-asetuksen 29 artiklan vastainen, koska kyseisessä artiklassa siirrolle asetetut määräajat ovat hänen mukaansa enimmäismääräaikoja, eikä niitä siten voida pidentää, jos kansainvälistä suojelua koskeva hakemus jätetään kolmannessa jäsenvaltiossa. Ulkomaalainen katsoo edelleen, että tällainen alioikeudessa annettu tulkinta kyseisestä artiklasta on Dublin-asetuksen tavoitteiden vastainen, koska asetuksen tavoitteena ei ole vain forum shoppingin välttäminen vaan myös selvyuden antaminen nopeasti ulkomaalaiselle siitä, mikä jäsenvaltio on vastuussa kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 8 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin toteaa, että ylioikeudessa on riidatonta, että Ranskan viranomaiset eivät ole ilmoittaneet Itävallalle täytäntöönpanoasetuksen 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että ulkomaalainen oli paennut eikä siirtoa voitu siten toteuttaa kuuden kuukauden määräajassa.
- 9 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kuuden kuukauden määräaika ja 29 artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytyksiä sen pidentämiselle on sovellettava tiukasti. Unionin tuomioistuin on esimerkiksi tuomion 19.3.2019, Jawo, 163/17, EU:C:2019:218, 72 kohdassa todennut, että 29 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä ei säädetä siirrolle asetetun määräajan jatkamisen osalta siinä tarkoitetuissa tilanteissa mistään yhteisymmärryksestä pyynnön esittäneen jäsenvaltion ja hakemuksen käsittelystä vastuussa olevan jäsenvaltion välillä.

Lisäksi unionin tuomioistuin on useasti katsonut, että vastaanotto- ja takaisinottomenettelyt on suoritettava Dublin-asetuksen VI luvussa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti ja niitä on sovellettava erilaisia pakottavia määräaikoja noudattaen (ks. tuomio 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, 49 ja 50 kohta; tuomio 25.1.2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, 60 kohta; ja tuomio 13.11.2018, X ja X, C-47/17, EU:C:2018:900, 57 kohta). Viimeksi mainitun tuomion 70 kohdassa unionin tuomioistuin selittää, että nämä erilaiset pakottavat määräajat ovat osoitus siitä erityisestä merkityksestä, jonka unionin lainsäätäjät antaa sille, että kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio määritetään nopeasti. Unionin lainsäätäjät on hyväksynyt, että tällaiset pyynnöt on näin ollen tarvittaessa käsiteltävä toisessa jäsenvaltiossa kuin siinä jäsenvaltiossa, joka on hakemuksen käsittelystä vastuussa asetuksen III luvussa säädettyjen kriteerien perusteella.

- 10 Tämä oikeuskäytäntö huomioon ottaen ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että on oletettava, että Itävallan ja Ranskan välillä on voimassa pakottava kuuden kuukauden määräaika siirtoa varten, ja tämän määräajan ylittyminen johtaa vastuun siirtymiseen näiden kahden jäsenvaltion välillä. On kuitenkin epäselvää, missä laajuudessa tällä määräajalla on enää merkitystä kolmannessa jäsenvaltiossa jätetyn uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen arvioinnissa, kun otetaan huomioon, että Dublin-asetuksen 29 artiklan 2 kohta ei vaikuta liittyvän suoraan sellaiseen tilanteeseen, jossa ulkomaalainen on paitsi paennut myös jättänyt 27.3.2019, eli Itävallan ja Ranskan välillä tapahtuvalle siirrolle asetetun määräajan sisällä, uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Alankomaissa. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että tähän kysymykseen annettavan vastauksen kannalta on tärkeää vahvistaa, voidaanko Dublin-asetusta tulkita chain rule -menetelmän mukaisesti.
- 11 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin kehittää tähän kysymykseen vastaamiseksi kaksi skenaariota: ensimmäisessä skenaariossa Dublin-asetuksen 29 artiklassa säädettyillä määräajoilla on vaikutusta ainoastaan hakemuksen käsittelystä vastuussa olevaan jäsenvaltioon ja pyynnön esittäneeseen jäsenvaltioon, eli Itävaltaan ja Ranskaan, kun taas toisessa skenaariossa pidetään lähtökohtana chain rule -menetelmää, jonka perusteella alkuperäinen siirrolle asetettu määräaika voi alkaa kuluu uudelleen, ja näin säännellään myös suhdetta Itävallan ja sellaisten kolmansien jäsenvaltioiden välillä, joissa ulkomaalainen on hakenut kansainvälistä suojelua.
- 12 Ensimmäisessä skenaariossa Dublin-asetuksen 29 artiklaa tulkitaan siis siten, että siinä siirrolle asetettu määräaika on joka tapauksessa voimassa kahden jäsenvaltion välillä, jotka ovat päässeet takaisinotosta yhteisymmärrykseen, joka muodostaa perustan siirtopäätökselle (ks. tuomio Jawo, 59 kohta, jossa viitataan ”asianomaisiin kahteen jäsenvaltioon”). Se seikka, että sama ulkomaalainen jättää kolmannessa jäsenvaltiossa kyseiseen takaisinottoa koskevaan yhteisymmärrykseen pääsemisen jälkeen uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, ei vaikuta tämän siirrolle asetetun määräajan kesto.

- 13 Tällainen tulkinta tarkoittaisi tässä tapauksessa viime kädessä sitä, että siirrolle asetettu määräaika Itävallan ja Ranskan välillä on päättynyt kuuden kuukauden jälkeen. Siksi Itävallan velvoite ottaa ulkomaalainen takaisin on lakannut 4.4.2019 ja siirtynyt Ranskalle.
- 14 Lukuun ottamatta kysymystä siitä, voiko ulkomaalainen vedota menestyksekkäästi siihen, että Itävalta on hyväksynyt staatssecretarisin takaisinottopyynnön virheellisin perustein (ks. tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen tuomio 2.4.2019, H.R., EU:C:2019:280, 80 kohta ja toinen ennakkoratkaisukysymys), ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että kyseisen ensimmäisen skenaarion mukaisesta päättelystä tehtävä johtopäätös on, että vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä on siirtynyt Alankomaille. Dublin-asetuksen 29 artiklassa siirrolle asetettujen määräaikojen lisäksi on otettava huomioon myös Dublin-asetuksen 21 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa ja 23 artiklan 3 kohdassa asetetut määräajat vastaanotto- tai takaisinottopyynnön toimittamiselle. Koska nämä määräajat on ylitetty, staatssecretaris ei tässä tapauksessa enää voi toimittaa uutta vastaanotto- tai takaisinottopyyntöä Ranskalle.
- 15 Ensimmäisessä skenaariossa esitettyä tulkintaa puoltaa se, että se on Dublin-asetuksen tavoitteen mukainen eli selkeä ja toimiva menettely, jonka mukaisesti voidaan nopeasti määrittää turvapaikkahakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio. Tämä on tärkeää, jotta voidaan taata hakijoille tehokas pääsy kansainvälisen suojelun myöntämistä koskeviin menettelyihin ja hakemusten nopea käsittely, kuten Dublin-asetuksen johdanto-osan 4 ja 5 perustelukappaleessa ja tuomion Jawo 58 ja 59 kohdassa todetaan. Jos pyynnön esittänyt jäsenvaltio ei kykene siirtämään ulkomaalaista hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalle jäsenvaltiolle 6–18 kuukauden määräajassa, vastuu siirtyy lain nojalla kyseiselle pyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle.
- 16 Tätä tulkintaa vastaan voidaan esittää, että sillä edistetään forum shoppingia ja hakijoiden siirtymistä edelleen. Käsiteltävänä olevasta asiasta voidaan todeta, että ulkomaalainen voi pakenemalla ja matkustamalla jäsenvaltiosta toiseen itse suuressa määrin määrätä, mikä jäsenvaltio on lopulta vastuussa hänen kansainvälistä suojeluaan koskevan hakemuksensa käsittelystä. Jos ulkomaalainen pakenee riittävän kauan, pyynnön esittänyt jäsenvaltio ei näet voi siirtää häntä siirrolle asetetun määräajan aikana hakemuksen käsittelystä vastuussa olevalle jäsenvaltiolle, jolloin viimeksi mainitun jäsenvaltion velvoite ottaa ulkomaalainen takaisin lakkaa Dublin-asetuksen 29 artiklan 2 kohdan nojalla. Lisäksi kolmannen jäsenvaltion, jossa ulkomaalainen ilmestyy ja jättää uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen, on usein yritettävä useammin kuin kerran takaisinotto- tai vastaanottosuostumuksen hankkimista. Tämä on ristiriidassa Dublin-asetuksen tavoitteen mukaisen kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten nopean käsittelyn ja forum shoppingin välttämisen kanssa (ks. Dublin-asetuksen johdanto-osan 5 perustelukappale ja tuomion 7.6.2016, Ghezelbash, EU:C:2016:409, 54 kohta).

- 17 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin huomauttaa tässä yhteydessä, että sen havaitsema suuntaus forum shoppingiin nykyisen Dublin-asetuksen aikana on pantu merkille myös Euroopan komissiossa. Tämä käy ilmi ensinnäkin uudelleenlaadittua Dublin-asetusta koskevan Euroopan komission ehdotuksen (COM(2016) 270 final) johdanto-osan 25 perustelukappaleesta, joka vaikuttaa viittaavan siihen, että ensimmäisessä skenaariossa nykyisestä Dublin-asetuksen 29 artiklasta esitetty tulkinta on perusteltu, mutta samalla siitä käy ilmi, että sen tulos on tässä tapauksessa epätoivottu, ja toiseksi turvapaikka-asioiden ja muuttoliikkeen hallintaa koskevan komission uuden ehdotuksen (COM(2020) 610 final) 35 artiklan 2 kohdasta. Tämän säännöksen mukaan siirtoa koskevan määräajan kuluminen keskeytyy, jos ulkomaalainen pakenee ja jos siirtävä jäsenvaltio ilmoittaa tästä pakenemisesta vastuussa olevalle jäsenvaltiolle. Jos ulkomaalainen on taas viranomaisten saavutettavissa kyseisessä jäsenvaltiossa, siirtoa koskeva määräaika alkaa taas kulua ja ulkomaalaisen siirto voidaan toteuttaa jäljellä olevan määräajan kuluessa myöhemmin. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että kyseessä on täysin erilainen keino forum shoppingin välttämiseksi kuin chain rule -menetelmä.
- 18 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin viittaa toisessa skenaariossa siihen, että staatssecretarisin tässä asiassa chain rule -menetelmälle antama tulkinta tarkoittaa, että alkuperäinen määräaika siirron toteuttamiselle Ranskan ja Itävallan välillä oli kuusi kuukautta ja päättyi 27.3.2019. Tämä määräaika on chain rule -menetelmän perusteella alkanut uudelleen, koska ulkomaalainen on paennut ja jättänyt 27.3.2019, siis ennen kyseisen määräajan päättymistä, uuden kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen Alankomaissa. Määräaika, jonka kuluessa siirto Itävaltaan voitiin toteuttaa, oli tämän takia pidennetty 27.3.2019 tosiasiallisesti kuudella kuukaudella 27.9.2019 asti. Tällaisen päättelyn mukaan Itävalta olisi edelleen ulkomaalaisen hakemuksen käsittelystä vastuussa oleva jäsenvaltio.
- 19 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että tämän menetelmän soveltamisella voidaan ehkäistä pakenemista ja hakijoiden siirtymistä edelleen, koska pakeneminen ja jäsenvaltiosta toiseen matkustaminen sen aikaansaamiseksi, että vastuu kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä siirtyy toiselle jäsenvaltiolle, on sen ansiosta ulkomaalaiselle vähemmän houkuttelevaa, mutta se toteaa, ettei kyseisellä menetelmällä ole nykyisen Dublin-asetuksen nojalla oikeudellisesti sitovan säännön statusta, sillä Dublin Contact Committee'n pöytäkirjat edustavat vain epävirallisia keskusteluja, jotka eivät ole jäsenvaltioita ja Euroopan komissiota sitovia. Oikeudellisesti sitovan säännön statuksen puuttuminen chain rule -menetelmän osalta johtaa sen sovellettavuutta koskeviin näkemyseroihin jäsenvaltioiden välillä, minkä takia voi syntyä tilanteita, joissa monet jäsenvaltiot katsovat olevansa vastuussa, tai tilanteita, joissa yksikään jäsenvaltio ei katso olevansa vastuussa, mikä on Dublin-asetuksen kansainvälistä suojelua koskevien hakemusten nopeaa käsittelyä koskevan tavoitteen vastaista.
- 20 Jos on todettava, ettei Dublin-asetuksen tulkinnassa ole varaa chain rule -menetelmän mukaiselle tulkinnalle, ja kun otetaan huomioon, että siirrolle asetettu

määräaika Itävallan ja Ranskan välillä on päättynyt kuuden kuukauden jälkeen 4.4.2019, ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pohtii, voiko ulkomaalainen vedota Alankomaissa 24.7.2019 tehdystä siirtopäätöksestä tehdyn valituksen yhteydessä kyseisen siirtoa koskevan määräajan päättymiseen sillä seurauksella, että määräaika, jonka kuluessa Alankomaat voi toteuttaa siirron, on päättynyt.

- 21 Tässä yhteydessä ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin viittaa unionin tuomioistuimen tuomioon 25.10.2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805), ja sen 46 kohtaan, jossa unionin tuomioistuin toteaa, että Dublin-asetuksen 27 artiklan 1 kohtaa, luettuna kyseisen asetuksen johdanto-osan 19 perustelukappaleen valossa, ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa on tulkittava siten, että kansainvälisen suojelun hakijalla on oltava käytössään tehokas ja nopea oikeussuojakeino, jonka ansiosta hän voi vedota siihen, että mainitun asetuksen 29 artiklan 1 ja 2 kohdan mukainen kuuden kuukauden määräaika on päättynyt siirtopäätöksen tekemisen jälkeen.
- 22 Toisin kuin tuomiossa Shiri, käsiteltävässä asiassa on kuitenkin esillä tilanne, jossa on enemmän kuin kaksi jäsenvaltiota. Tämän lisäksi Itävallan ja Ranskan välillä tapahtuvan siirron alkuperäinen määräaika on tässä tapauksessa päättynyt ulkomaalaisen pakenemisen takia. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, ettei tuomiossa Shiri todettu soveltu tähän tilanteeseen.
- 23 Se panee tässä yhteydessä merkille, että unionin tuomioistuin on tuomiossa 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:40, ja tuomiossa 26.7.2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, määrittänyt Dublin-asetuksen 27 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun oikeussuojakeinon ulottuvuuden muun muassa ottamalla huomioon asetuksen tavoitteet ja asiayhteyden. Unionin tuomioistuin on todennut tuomion Mengesteab 46 kohdassa ja tuomion Ghezelbash 52 kohdassa, että johdanto-osan yhdeksännessä perustelukappaleesta seuraa, että siinä tehdään tarvittavat parannukset paitsi Dublin-järjestelmän tehokkuuteen myös hakijoille tämän järjestelmän mukaisesti myönnettävään suojeluun, joka varmistetaan erityisesti heidän saamallaan tehokkaalla ja täysimääräisellä oikeussuojalla.
- 24 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin korostaa kuitenkin, että unionin tuomioistuin on tuomiossa Ghezelbash myös painottanut, että Dublin-järjestelmällä pyritään myös ehkäisemään forum shoppingia. Kyseisen tuomion 54 kohdasta seuraa, että tuomioistuimelta, jonka käsiteltäväksi tällainen muutoksenhaku on saatettu, ei edellytetä sitä, että se antaa vastuun kansainvälistä suojelua koskevan hakemuksen käsittelystä valittajan sopivaksi katsomalle jäsenvaltiolle.
- 25 Tämä huomioon ottaen ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin katsoo, että Dublin-asetuksen 27 artiklan 1 kohdan perusteella ei ole mahdollista, että ulkomaalainen valittaa kolmannessa jäsenvaltiossa kahden muun jäsenvaltion jo keskenään sopimasta takaisinotosta. Muunlainen tulkinta johtaisi siihen, että ulkomaalaista yllytetään tietoisesti pysyttelemään piilossa niiltä viranomaisilta, jotka ovat vastuussa siirron toteuttamisesta, jotta ulkomaalainen välttyisi

tällaiselta siirrota ja voisi väittää, että vastuu on siirtynyt toiselle jäsenvaltiolle yksinomaan ajan kulumisen takia.

TYÖASIAKIRJA